

## Dr. Peter David Beter — Audio list č. 20

Poznámka k vydaniu: Nasleduje úplný slovenský preklad historického textu. Politické, spravodajské, vojenské a vedecké tvrdenia sú tvrdeniami autora a nie sú tu prezentované ako overené fakty.

Ahojte, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 24. januára 1977 a toto je môj mesačný AUDIO LETTER® č. 20.

Len pred štyrmi dňami, 20. januára 1977, bol náš národ svedkom vrcholného úspechu rockefellerovskej propagandy pre verejnosť — takzvanej ľudovej inaugurácie Jimmyho Cartera. Emocionálnymi výzvami k americkému snu sú milióny Američanov vábené, aby nechali svoje nádeje vzlietnuť iba na základe slepej dôvery. Najzdrvivúcejšie sklamanie však vždy nasledujú po najžiarivejších nádejach; a falošné nádeje, ktoré Jimmy Carter vyvoláva, sa až príliš skoro zrútia.

Napriek tomu existuje niečo, za čo možno byť vďačný a čo si zaslúži chvíľu zamyslenia. Nelsonovi Rockefellerovi bol stále odopretý cieľ, o ktorý sa tak dlho usiloval — zmocniť sa prezidentského úradu a ustanoviť sa za prvého otvorene viditeľného amerického diktátora. Nikdy predtým nebolo na skutočné plány a činy Nelsona Rockefellera a jeho bratov vrhnuté také jasné svetlo; teraz však, po vytvorení celkovo deviatich scenárov a záložných plánov, ako sa zadnými dverami svojho 25. dodatku dostať do Oválnej pracovne, vyčerpal všetky a nateraz neuspel.

Medzi hlavné činitele, ktoré narušili a oddialili plány štyroch bratov Rockefellerovcov na úplnú kontrolu, patrili: dvojité škandál so zlatom a plutóniom vo Fort Knoxe, ktorý sa stále utajuje, zásah Indiry Gándhíovej proti CIA v lete 1975 a, samozrejme, sovietska zrada, ktorá sa začala minulého leta rozmiestňovaním podvodných jadrových rakiet pri našom pobreží. Podľa mojich vlastných spravodajských zdrojov zohralo odhalenie pravdy dôležitú úlohu pri tom, že Nelson Rockefeller sa doteraz nestal prezidentom. V posledných týždňoch otriasla sovietska zrada podporou vedenia štyroch bratov Rockefellerovcov medzi ich korporátno-socialistickými spojencami. Nelson napokon pod tlakom brata Davida opustil svoj deviaty scenár prevzatia moci, ktorý zahŕňal plán so Zborom voliteľov. David Rockefeller, najmocnejší zo štyroch bratov, tak teraz zohráva úlohu, ktorú kedysi vždy plnil ich nebohý strýko Winthrop Aldrich — dohliada, aby sa Nelson nikdy nestal prezidentom.

Čo Nelson Rockefeller od tejto chvíle urobí, sa ešte len ukáže. Isté je iba jedno: podobne ako Sovietsi sa nikdy nevzdáva; a nevzdal sa ani svojho sna stať sa prezidentom a diktátorom Spojených štátov — a napokon celého sveta.

Nateraz je však prezidentom v zastúpení jeho brat David, ktorý ovláda Jimmyho Cartera. Pri prechode od Fordovej ku Carterovej administratíve nasledujeme nič iné než striedanie smien v jedinej skutočnej politickej strane, ktorá riadi Ameriku — Rockefellerovej strane. Sovietsky zväz desaťročie za desaťročím riadi menej než jedno percento (1 %) ľudí patriacich k vládnucej komunistickej strane; a Spojené štáty americké dnes desaťročie za desaťročím riadi menej než 1 % ľudí patriacich k vládnucej Rockefellerovej strane — či sa už nazývajú republikánmi, demokratmi, liberálmi alebo konzervatívami.

Jimmy Carter, ktorý viedol kampaň ako človek zvonka Washingtonu, vďačí za svoje zdanlivo nečakané zvolenie tomu, že si ho David Rockefeller už pred rokmi vybral ako ideálnu bábku pre svoje zámery. Carter bol pozvaný do Davidovej TRILATERÁLNEJ KOMISIE a následne nasiakol trilateralistickým myslením — inými slovami, Rockefellerovou líniou. S takou mocnou podporou Carter netuší, v akom nebezpečnom postavení sa dnes nachádza. Už sa pripravuje „Carterov Watergate“, ktorý ho má zraziť; a najhoršie zo všetkého je, že nad každým jeho krokom visí hrozba vojny.

Carter vo svojom inauguračnom prejave prejavil posadnutosť vojnou; a posledných niekoľko týždňov je americká verejnosť zavalená varovaniami pred sovietskou vojenskou hrozbou vrátane vyhlásení, že Sovietsi sa teraz pripravujú na vojnu. Je to úplný obrat oproti faktickému zákazu protisovietskych správ, ktorý až donedávna platil v kontrolovaných hlavných médiách. Zámienkou pre všetky tieto nové varovania je nová štúdia spravodajských informácií, začatá minulého leta hneď po zistení, že Sovietsky zväz rozmiestňuje v našich vodách útočné rakety. Hrozba vojny, priatelia, je veľmi reálna; zámer kontrolovaných hlavných médií, ktoré vám teraz tieto varovania sprostredkujú, je však iná vec. Psychologicky nás pripravujú, aby sme vo vhodnej chvíli prijali „vyhlásenie výnimočného stavu“ a podriadili sa diktátorským opatreniam, ktoré zavedie.

Úsilie zlúčiť Spojené štáty so Sovietskym zväzom do všemocnej svetovej vlády nás už stálo dve svetové vojny, ako aj Kóreu a Vietnam. Teraz sme opäť v predvojnovom stave, na pokraji PRVEJ JADROVEJ VOJNY; a z dôvodov, ktoré teraz môžem odhaliť, štyria bratia Rockefellerovci stále veria, že sa im podarí prichádzajúcu jadrovú vojnu využiť na vlastné ciele.

Moje dnešné tri osobitné témy sú:

## **Téma č. 1 — ROZLÚČKOVÁ KRITIKA HENRYHO FORDA NA ADRESU NAJVÄČŠEJ NADÁCIE NA SVETE**

## **Téma č. 2 — SÚČASNÉ PREDVOJNOVÉ NEPRIATEĽSTVÁ, KTORÉ VEDÚ K PRVEJ JADROVEJ VOJNE**

## **Téma č. 3 — VEĽKÉ TAJNÉ PRETEKY V SUPERZBRANIACH**

Téma č. 1 — Pred rokom som v mesačnom AUDIO LETTER č. 8 po prvý raz verejne odhalil supertajné nariadenie Bieleho domu o zlúčení. Podľa tohto nariadenia sa má náš život v Amerike zmeniť tak, aby sme sa mohli pohodlne zlúčiť so Sovietskym zväzom. Od minulej jari vás upozorňujem aj na málo známu, no ústrednú úlohu, ktorú veľké nadácie oslobodené od daní zohrávajú už dve generácie a dlhšie pri tlačení nášho národa tým istým smerom.

Minulý mesiac som mohol odhaliť jeden zo svojich zdrojov informácií o nadáciách — svojho priateľa pána Normana Dodda — a zopakovať vám jeho vlastné slová o tajnej úlohe, ktorú zohrávali pri postupnom ničení Ameriky vytvorenej našimi otcami zakladateľmi. Príbeh pána Dodda je neuveriteľný, ale vychádza aj z dôkladného, starostlivo zdokumentovaného výskumu, ktorý viedol v spolupráci s Kongresom Spojených štátov. Ako jeden z popredných amerických odborníkov na nadácie je Norman Dodd človekom, ktorého slová majú veľkú váhu. Od minulého apríla som však opäť dostával informácie, že medzi dnešnými správcami týchto nadácií je skupina, ktorá sa čoraz viac obáva smeru, ktorým nás vedú. Už predtým, než sa vlani v lete prejavila kríza so sovietskymi podvodnými raketami, ich obavy zo sovietskej zrady rýchlo rástli. A teraz sa dokonca Henry Ford II. nespokojne vzdal funkcie správcu najväčšej nadácie na svete — Fordovej nadácie — a v kritickom liste upozornil, že by bolo múdre zvážiť zmenu smerovania.

Vo svojom rezignačnom liste z 11. januára 1977 okrem iného povedal, citujem:

„Nadácia existuje a prosperuje z plodov nášho hospodárskeho systému. To všetko umožňujú dividendy konkurenčného podnikania. Významná časť hojnosti vytvorenej podnikaním v Spojených štátoch umožňuje nadácii a podobným inštitúciám vykonávať ich prácu. Nadácia je v skutočnosti výtvorom kapitalizmu — výrok, ktorý by podľa mňa šokoval mnohých profesionálnych pracovníkov v oblasti filantropie. V čomkoľvek, čo nadácia robí, je ťažké rozpoznať uznanie tejto skutočnosti. Ešte ťažšie je

nájsť jej pochopenie v mnohých inštitúciách, najmä univerzitách, ktoré sú príjemcami grantových programov nadácie.“

Krátko nato pokračuje, citujem:

„Správcom a zamestnancom iba naznačujem, že systém, ktorý existenciu nadácie umožňuje, pravdepodobne stojí za zachovanie. Možno nastal čas, aby správcovia a zamestnanci preskúmali otázku našich záväzkov voči hospodárskemu systému a zvážili, ako by nadácia ako jeden z najvýznamnejších potomkov tohto systému mohla čo najmúdrejšie konať, aby posilnila a zlepšila svojho pôvodcu.“

Ak nevieť o koordinovanom smerovaní ku kolektivismu, ktoré veľké nadácie presadzujú celé desaťročia, tieto slová Henryho Forda II. vás možno prekvapia. Ešte viac vás však môžu prekvapiť reakcie veľkých nadácií na jeho kritiku. Takmer bez výnimky boli ich najtrpkejšie reakcie zamerané na Fordovu obhajobu slobodného konkurenčného podnikania.

Vezmime si napríklad Carnegieho nadáciu pre medzinárodný mier. Minulý mesiac ste v AUDIO LETTER č. 19 počuli o mrazivej úlohe, ktorú Carnegieho nadácia od roku 1909 zohrávala pri premieňaní amerického národného života prostredníctvom vojen a prekrúcania nášho vzdelávania. Keď vysokého predstaviteľa Carnegieho nadácie požiadali o komentár k rezignačnému listu Henryho Forda, pohrdavo reagoval slovami: „Na to bola Fordova nadácia založená — aby podporovala slobodné podnikanie?“ Zmienka o slobodnom podnikaní — nevyhnutnom základe samotnej slobody — ho veľmi rozrušila.

Henry Ford II. nie je sám. Tí správcovia nadácií, ktorí trvajú na pokračovaní samovražedného smerovania ku kolektivismu v rámci dlhodobého záväzku k jednej svetovej vláde, sa snažia potlačiť vo svojich radoch každý nesúhlas. Henry Ford II. však odvážne ukázal cestu a môžeme dúfať, že ho budú nasledovať ďalší.

Téma č. 2 — Vo všetkých veľkých vojnách tohto storočia, do ktorých boli zapojené Spojené štáty, bola nevyhlásená vojna opakujúcim sa vzorcom. V prípade Kórey a Vietnamu boli dokonca celé vojny nevyhlásené. V prípade prvej a druhej svetovej vojny predchádzali formálnemu vypuknutiu vojny nevyhlásené bojové akcie a provokácie a vyznačovali obdobie, ktoré sa odvtedy v každom prípade nazýva „predvojnové“.

V tomto zmysle teraz tu v Amerike žijeme v predvojnových dňoch, ktoré vedú k PRVEJ JADROVEJ VOJNE! Počas týchto dní pred PRVOU JADROVOU VOJNOU však nevyhlásené nepriateľské akcie dosiahli úroveň, ktorá nemá v minulosti obdobu.

Najprv zvážte opakované útoky plutóniovými oblakmi, ktoré podľa autora v posledných mesiacoch podnikali proti Spojeným štátom sovietske ponorky. Ako som uviedol v predchádzajúcich mesačných AUDIO LETTERS, prvý takýto útok uskutočnili začiatkom októbra 1976 sovietske ponorky rozmiestnené pri atlantickom, tichomorskom a mexickozáľivovom pobreží Spojených štátov. Na základe výsledkov tohto prvého celoplošného experimentu na našej krajine sovietski odborníci na chemickú vojnu dospeli k záveru, že ďalšie útoky plutóniovými oblakmi možno najúčinnšie viesť zo stanovíšť pri severozápadnom pobreží.

Koncom novembra 1976 sa uskutočnil druhý experimentálny útok, ktorý to mal overiť. Hoci zo sovietskeho hľadiska nebol úplne úspešný, poskytol im všetky ďalšie údaje, ktoré potrebovali.

Oba tieto údajné sovietske experimentálne útoky sprevádzali vhodné krycie oznámenia americkej Agentúry na ochranu životného prostredia (EPA), že nad nami budú prechádzať rádioaktívne oblaky z

čínskych jadrových výbuchov. Keby sa stalo niečo nečakane vážne, vysvetlenie tak bolo pohotovo pripravené — nič také sa však nestalo.

A 13. decembra 1976, ako som informoval minulý mesiac, zaujalo pri severozápadnom pobreží Spojených štátov stanovišťa 21 sovietskych ponoriek naložených plutóniovým jedom, ktorý mali vypustiť do našej atmosféry. Tentoraz, priatelia, už podľa autora nešlo o experiment. Isté osoby vo vláde Spojených štátov vedeli, že tam sú, aj prečo tam sú, ale neurobili vôbec nič, aby ich misiu narušili.

Do 31. decembra 1976 vyprázdnilo 13 z 21 ponoriek svoj náklad do našej atmosféry a zamierilo na otvorené more; svoj útok načasovali tak, aby čo najlepšie využili prudké zimné búrky nad Spojenými štátmi. Ďalších osem ponoriek zostalo, aby počas niekoľkých dní pravidelným dopĺňaním posilňovalo hlavný plutóniový oblak. Napokon 3. januára 1977 aj týchto osem sovietskych ponoriek odišlo na otvorené more po vyprázdnení svojich nákladov do našej atmosféry.

Podľa mojich vlastných spravodajských zdrojov bol tento tretí a najnovší sovietsky útok plutóniovým oblakom veľmi účinný. Sovietom sa podarilo rozptýliť plutóniový jed po veľmi širokom území kontinentálnych Spojených štátov. To spolu s rekordným chladom, ktorý v poslednom čase pokrýva väčšinu Spojených štátov, môže v blízkej budúcnosti viesť k prepuknutiu ochorenia podobných chrípke, na ktoré nás vláda pripravuje už takmer rok.

Nevyhlásená vojna zo strany Sovietskeho zväzu podľa autora pokračuje aj prostredníctvom pod vodou odpaľovaných rakiet krátkeho doletu, ktoré Sovieti umiestnili do našich vôd pripravené na prekvapivý útok. Minulý mesiac som odhalil, že v amerických vodách sa nachádza 93 takýchto rakiet, a uviedol som navigačné súradnice deviatich z nich, ktoré obklopovali ostrov Oahu, kde leží Pearl Harbor.

Teraz môžem oznámiť, že americké námorníctvo odstránilo všetkých deväť rakiet a operáciu ukončilo 31. decembra 1976. Štyri sovietske ponorky však sledovali celú operáciu námorníctva a k 17. januáru, teda len pred týždňom, už boli na mieste dve nové sovietske rakety, ktoré znova ohrozovali Pearl Harbor. Navyše od nahrania mesačného AUDIO LETTER č. 19 minulý mesiac rozmiestnili ďalšie štyri sovietske rakety — dve v aljašských vodách a ďalšie dve pri západnom pobreží. Celkový počet sa tak podľa autora opäť zvýšil na 90.

Moje odhalenia z minulého mesiaca ukázali istým osobám, že neblufujem a že Spojené štáty sú skutočne terčom mohutnej novej vlny sovietskych podvodných jadrových rakiet. Z dôvodov, ktoré som uviedol pred dvoma mesiacmi v mesačnom AUDIO LETTER č. 18 za november 1976, však nemám v úmysle odhaliť ostatné polohy rakiet len preto, aby sa premrhali v prebiehajúcej smrteľnej hre mačky s myšou. Moje vlastné spravodajské zdroje mi namiesto toho dali celkom jasne najavo, že jedinu nádej zastaviť prichádzajúcu vojnu predstavuje verejné odhalenie pravdy o celej tejto smrteľnej záležitosti. Preto som už prostredníctvom viacerých nepriamych kanálov mimo Rockefellerovej sféry kontroly začal podnikáť kroky s cieľom dosiahnuť toto verejné odhalenie.

Ak naozaj vypukne vojna, priatelia, Ameriku čaká široká škála neprijemných vojenských prekvapení. V určitých oblastiach sa sovietsky prístup k vojenskej technike výrazne líši od nášho — napríklad v protiponorkovom boji.

Jednou oblasťou, v ktorej sú údajne doslova desaťročia pred Spojenými štátmi, sú účinky mikrovĺn na ľudí. Sovietsky zväz podľa autora od začiatku decembra uskutočňuje rozsiahly experimentálny skúšobný program nového satelitného systému, ktorý pomocou mikrovĺn priamo ovplyvňuje ľudské správanie. Pokusnými obeťami sú posádky vybraných tankerov a nákladných lodí v amerických vodách a ich blízkosti.

Sovietski výskumníci už dávno zistili, že dlhodobé vystavenie mikrovlnám, dokonca aj pri intenzite považovanej v Spojených štátoch za „bezpečnú“, môže u ľudí vyvolať dlhý zoznam účinkov. Tie siahajú od závratov a podráždenosti cez emocionálnu nestabilitu a zmeny vzorcov mozgových vln až po ďalšie následky. Na základe týchto zistení sovietski vedci údajne vyvinuli techniky mikrovlnného bombardovania, ktorých základným účinkom je výrazne znížiť schopnosť človeka správne posudzovať situáciu a plne chápať fakty, ktoré má k dispozícii. Inými slovami, človek vystavený takémuto bombardovaniu je veľmi náchylný robiť chyby — vážne chyby.

Dňa 15. decembra 1976 narazil libérijský tanker Argo Merchant na nantucketské plytčiny pri Cape Code a následný únik 7,5 milióna galónov ropy bol dovtedy najhorším v amerických dejinách. Na udalosti bolo veľa zvláštneho — napríklad to, že nantucketské plytčiny sú veľmi známym navigačným nebezpečenstvom a Argo Merchant sa nachádzal mnoho míľ mimo kurzu. Neskôršie vypočúvania odhalili, že navigačné zariadenia lode neboli v riadnom stave, nevysvetlili však čudné správanie samotnej posádky.

Po Argo Merchant nasledovala séria incidentov tankerov v amerických vodách a ich blízkosti; takmer v každom prípade boli chyby úsudku hlavnou príčinou alebo jedným z prispievajúcich činiteľov.

Pre pobrežnú stráž to bol zlý mesiac; najhoršie však dopadol osud 38 členov nacionalistickej čínskej posádky tankera Grand Zenith, ktorý sa stratil na mori pri pobreží Nového Anglicka s viac než ôsmimi miliónmi galónov ťažkého vykurovacieho oleja na palube. Dňa 30. decembra 1976 ohlásil Zenith svoju polohu približne 60 míľ južne od Yarmouthu v Novom Škótsku. Už sa nikdy nezval. Keď loď o niekoľko dní nedorazila do cieľa, pobrežná stráž začala pátranie. Zistilo sa však, že posledná hlásená poloha lode Zenith ležala tak ďaleko na sever od plánovaného kurzu, že sa nezdala byť logická. Pátranie preto presunuli do zdanlivo pravdepodobnejšej oblasti ďaleko na juh od tejto polohy.

Príbeh Grand Zenith je tragický, priatelia. Mohol však byť menej tragický, keby pobrežná stráž brala posledné hlásenie polohy kapitánom lode vážnejšie a založila pátranie na tejto polohe. Dňa 7. januára 1977 som totiž dostal spravodajskú informáciu, že potopený Grand Zenith sa nachádza približne na 43 stupňoch 5 minútach severnej šírky a 67 stupňoch 52 minútach západnej dĺžky. Moje informácie navyše uvádzali, že v tom čase sa v bezprostrednej blízkosti miesta potopenia stále nachádzali preživší.

Bolo naliehavé upozorniť na to bezodkladne pobrežnú stráž. Pátranie už zúžili na nesprávnu oblasť — viac než 200 míľ juhovýchodne od správnej polohy — na základe nálezu dvoch záchranných viest s menom Grand Zenith. Okamžite som kontaktoval spoločnosť J. F. Moran Company v Providence na Rhode Islande, zástupcu lode v Novom Anglicku, a odovzdal jej informácie. Posunula ich pobrežnej stráž — tam sa však všetko zastavilo!

Celé dni som sa priamo aj nepriamo pokúšal niekoho presvedčiť, aby danú polohu preveril. Dňa 10. januára som priamo kontaktoval pobrežnú stráž, aby som zistil, čo sa urobilo. Oznámili mi, že sa vôbec nepokúsili moje hlásenie preveriť a ani sa o to nepokúsia!! Namiesto toho deň za dňom celý týždeň beznádejne prehľadávali tú istú neplodnú oblasť 300 míľ východne od Cape Codu, kde nemali nijakú nádej preživších nájsť. Medzitým sa mi nepodarilo presvedčiť pobrežnú stráž ani len na jediný prelet nad skutočným miestom potopenia, aby moje hlásenie preverila.

Keď pobrežná stráž odmietla vyšetrovať, tú istú informáciu dostalo aj námorníctvo; aj ono ju odmietlo preveriť. Keby námorníctvo alebo pobrežná stráž overili informácie, ktoré som im o Grand Zenith poskytol, podľa autora by zistili, že sú pravdivé, a širokej verejnosti by to ukázalo mimoriadnu presnosť mojich spravodajských zdrojov v takýchto záležitostiach.

Moje spravodajské zdroje dúfali, že práve takto dopadne moje odovzdanie život zachraňujúcich informácií o Grand Zenith. Priatelia, PRAVDA má však veľa nepriateľov.

Téma č. 3 — Mikrovlnné zbrane údajne narušajúce mozog, ktoré teraz vstupujú do operačnej výzbroje Sovietskeho zväzu, sú iba jedným príkladom celej novej generácie superzbraní vyvíjaných v tajných pretekoch v zbrojení. Účastníkmi týchto pretekov nie sú nikto iný než korporátно-socialistický Rockefellerov kartel na jednej strane a štátni socialisti Sovietskeho zväzu na druhej. Hoci sú teda spojencami v úsilí ovládnuť zvyšok sveta, naďalej medzi nimi panuje súperivé napätie. Každý by chcel dosiahnuť jasnú prevahu nad druhým a každý sa snaží zabrániť tomu druhému, aby ju dosiahol. Uprostred toho všetkého sú ako pešiak i odmena uväznené Spojené štáty americké so svojimi ľuďmi, zdrojmi a priemyselným i vojenským aparátom. Neustále počúvame o vojenskom vzťahu medzi Sovietskym zväzom a Spojenými štátmi, ale skutočný boj v zbrojení prebieha medzi Sovietskym zväzom a Rockefellerovou ríšou — a je dobre utajený.

Zbrane pod bežnou oficiálnou kontrolou ministerstva obrany sa v tejto krajine vždy porovnávajú so zbraňami, ktoré majú podobné oficiálne uznané postavenie v Sovietskom zväze. Vojenski plánovači preto uvažujú o sovietskych bombardéroch Backfire oproti americkému bombardéru B-1, o sovietskych raketách a raketonosných ponorkách oproti ich americkým náprotivkom a o novinkách, ako sú strely s plochou dráhou letu, ktoré mimochodom vôbec nie sú zásadne novou koncepciou. To všetko sú skutočné a dôležité činitele vojenskej rovnice. Existuje však ďalšia vrstva výzbroje, o ktorej ste nikdy nepočuli, no je rozhodujúca pre skutočnú rovnováhu síl medzi Rockefellerovou a Sovietskou ríšou. Je to oblasť tajných pretekov vo vysoko pokročilých superzbraniach. Túto sféru nijako neovplyvňujú dohody SALT ani iné zmluvy a prebieha v nej nepretržitý boj o čistú, ničím neobmedzenú moc!

Napríklad sa práve začínajú objavovať nesmelé verejné správy o možnosti použiť lasery na oslepenie vojenských satelitov a o tom, že azda jedného dňa v ďalekej budúcnosti by sa mohli vyvinúť dokonca na lúče smrti zo science fiction. Pokiaľ ide o operačné zbrane v supertajnej kategórii, dobrými príkladmi sú podľa autora sovietske podvodné jadrové rakety, ktorými sú teraz zamorené naše vody, a miniponorky pohlcujúce sonarové vlny, ktoré ich rozmiestňujú.

Jednou z vecí, ktoré mi boli donedávna záhadou, bola neuveriteľná „dohoda z Červeného piatku“ z 1. októbra 1976, na základe ktorej sa bratia Rockefellerovci prostredníctvom prezidenta Forda zaviazali, že nebudú obťažovať sovietske ponorky rozmiestňujúce rakety v našich vodách. Ešte záhadnejšia bola doterajšia neprítomnosť sovietskeho ultimáta alebo prekvapivého útoku vzhľadom na rozsiahle zameranie nášho pobrežia týmito raketami. Teraz vám však môžem dať odpovede.

Keď som vlani v auguste v mesačnom AUDIO LETTER č. 15 prvý raz odhalil polohy sovietskych podvodných rakiet po celom svete, urobil som tak s vedomím, že bezprostredne hrozí plánovaný celosvetový sovietsky prekvapivý útok a že zabrániť mu môže iba verejné odhalenie. Teraz už plnšie chápem, prečo bol prvok prekvapenia pre zradu, do ktorej sa Sovietsky zväz pustil, taký rozhodujúci. Sovieti sa údajne pokúšali pripraviť a spustiť útok skôr, než sa podarí aktivovať desivý zbraňový systém pod priamou Rockefellerovou kontrolou; odkedy sa však toto prekvapenie zmarilo, musia vyčkávať a hľadať ďalšiu príležitosť zastihnúť Rockefellerovu ríšu v zraniteľnej chvíli.

Medzitým sa udržiava pat medzi sovietskymi podvodnými raketami a Rockefellerovým systémom superzbraní, o ktorom vám teraz poviem. Rockefellerova propaganda sa zároveň používa na rýchle zmytie predstavy o uvoľňovaní napätia medzi Východom a Západom záplavou varovaní pred sovietskou hrozbou a možnou vojnou. Zmyslom toho všetkého je, ako som už varoval, dospieť k „vyhláseniu výnimočného stavu“. Napokon má podľa tohto tvrdenia prísť PRVÁ JADROVÁ VOJNA. Účelom

Rockefellerových superzbraní nie je vojne zabrániť. Sú iba kyjakom nad hlavou Sovietov, ktorý má zabezpečiť, že vojna prebehne podľa plánu. Patrí sem aj sovietske dodržanie „jadrovej bezpečnej zóny“, zriadenej tajnou dohodou na ochranu bratov Rockefellerovcov a ich blízkych.

Na existenciu Rockefellerovho systému superzbraní ma prvý raz upozornila reakcia na moju tlačovú správu, ktorú som koncom októbra v súvislosti s vydaním mesačného AUDIO LETTER č. 17 rozoslal takmer 11 000 novinám v Spojených štátoch. Správa upozorňovala na kľúčovú úlohu generála Georgea S. Browna, predsedu Zboru náčelníkov štábov, pri zabránení prekvapivému útoku sovietskymi podvodnými raketami.

Dňa 17. novembra 1976 prijal jeden z mojich spolupracovníkov telefonát od pána Tonyho Hodgesa, významného ochrancu životného prostredia žijúceho v Honolulu. Pán Hodges dostal kópiu tlačovej správy a zavolať, aby sa o nej dozvedel viac. Mal dobrý dôvod zaujímať sa, pretože takmer o rok skôr, bez vedomia mojich spolupracovníkov či mňa, doručil 47-stranový varovný dokument veľvyslancom viac než 50 krajín, ktoré podpísali Zmluvu o kontrole zbraní na morskom dne z roku 1971. V tomto dokumente upozornil čitateľa na, citujem:

„Pravdepodobné porušovanie Zmluvy o kontrole zbraní na morskom dne z roku 1971 zo strany USA a ZSSR.“

Starostlivo objasnil, že materiál v dokumente nedokazuje jeho podozrenie, že Spojené štáty alebo Sovietsky zväz rozmiestnili podmorské zbrane zakázané zmluvou. Napriek tomu dosť podrobne vysvetlil, prečo by také zbrane — napríklad rakety a podmorské silá — boli vojensky žiaduce, a predložil aj vyjadrenia viacerých mimoriadne kvalifikovaných odborníkov z tejto technologickej oblasti, ktorí tvrdili, že takéto podmorské raketové systémy sú uskutočniteľné.

Jedným z týchto odborníkov je Dr. John P. Craven, v súčasnosti (január 1977) dekan námorných programov Havajskej univerzity a koordinátor námorných záležitostí štátu Havaj. Predtým bol hlavným vedeckým pracovníkom projektov amerického námorníctva, ktoré zahŕňali vývoj amerického systému balistických rakiet odpaľovaných z ponoriek aj hlbokomorských plavidiel. Je tiež právnikom špecializujúcim sa na námorné právo a podľa posledných správ zostával vysokopostaveným poradcom ministerstva obrany.

Pán Hodges vo svojom varovnom dokumente podrobnejšie uvádza pôsobivé poverenia Dr. Cravena a predkladá aj rozsiahle poznámky z rozhovoru, ktorý s ním v novembri 1975 viedol o podmorských raketách. Celý Cravenov rozhovor, ako ho zachytáva Hodgesov dokument, prináša veľa poznatkov o tejto téme. Rakety sa v ňom opisujú ako uzavreté v ochranných kapsulách počas pobytu v úkrytoch pod morom. Dr. Craven nikde nepriznal, že vie o skutočnej existencii takého systému; podľa správy pána Hodgesa však rozhodne potvrdil uskutočniteľnosť takýchto rakiet.

Na ilustráciu teraz citujem zo strany 26 Hodgesovho varovného dokumentu, poznámky C-29 až C-31:

„Craven povedal, že by dokázal vyvinúť úplný zbraňový systém, ktorý by urobil to, čo som navrhoval, najviac za štyri (4) roky; dlhšie, keby mal byť tajný.

Uvedené je nesmierne dôležité Cravenovo vyhlásenie, pretože autor sa domnieva, že Craven sa dôverne podieľal na vývoji systémov uvedených v tomto varovnom dokumente. Lehota, ktorú Craven stanovil na vývoj systému v úplnom utajení, ako sa to aj stalo, bola sedem (7) rokov. Je to významné, lebo sa predpokladá, že program umiestňovania jadrových zbraní naorské dno a pod ne sa začal v roku 1968, keď bol Craven ešte hlavným vedcom projektu strategických systémov a projektu systémov hlbokého ponoru amerického námorníctva. Silá na morskom dne a systémy vytvárajúce prílivové vlny a zemetrasenia by určite patrili do týchto dvoch oblastí jeho zodpovednosti.

Treba poznamenať, že vždy, keď sme sa v rozhovore vzdialili od otázky, či bol zbraňový systém skutočne rozmiestnený, Craven sa rýchlo nadchol pre tému ako technolog s povestou človeka, ktorý „to dokáže“. Keď povedal, že by taký program — nazval ho „úplným zbraňovým systémom“ — dokázal vyvinúť iba za štyri (4) roky, povedal to so značným nadšením.

V tomto duchu Craven vyslovil ďalšiu poznámku. Povedal, že jednotlivé raketové kapsuly netreba umiestňovať do síl na morskom dne, ale možno ich zhodiť zo zadnej časti rýchlo sa pohybujúceho torpédoborca. Uviedol, že raketa by mala istý problém poznať svoju presnú polohu, no to by sa dalo vyriešiť.“

Hodgesov dokument uvádza aj posúdenie uskutočniteľnosti podvodných rakiet dvoma ďalšími odborníkmi. Robert C. Aldrich, označený za človeka, ktorý 16 rokov pracoval na amerických projektoch balistických rakiet odpaľovaných z ponoriek, je citovaný slovami:

„Celkom uskutočniteľné, hoci spočiatku som bol skeptický.“

Ďalším citovaným človekom je Costa Tpsis z Centra medzinárodných štúdií MIT, známy analytik strategických raketových systémov. Jeho posúdenie uskutočniteľnosti podmorských raketových systémov opísaných Hodgesom znie:

„„Absolútne možné.“ Tpsis povedal, že takéto silá možno umiestniť na kontinentálny šelf do vody hlbokaj iba 100 metrov a stále dosiahnu rovnaký ochranný účel.“

(Koniec citátu z Hodgesovho varovného dokumentu.)

Priatelja, Tony Hodges si zaslúži veľké uznanie za dôležitosť materiálu, ktorý odhalil a zhrnul, aj za spôsob, akým s ním naložil. Najprv sa neúspešne pokúsil dosiahnuť nápravné opatrenia vlády bez toho, aby musel siahnúť k zahanbujúcej publicite. Potom sa obrátil na tlač, konkrétne na jedného syndikovaného komentátora, ktorého jednoducho nazvem „pán X“. Pán X sa veľmi zaujímal o materiál z Hodgesovho dokumentu aj o plán doručiť ho 17. decembra 1975 vládam signatárov zmluvy. Podľa Hodgesa bol pripravený veľký novinový článok, ktorý mal vyjsť v deň doručenia dokumentov — 17. decembra 1975. Pán X sa však náhle rozhodol článok zastaviť, pretože ho o to požiadali riaditeľ CIA William Colby, vedúci aparátu Rady národnej bezpečnosti Brent Scowcroft a Richard Chaney z aparátu Bieleho domu! Varovný dokument bol napriek tomu doručený veľvyslancom signatárskych štátov vo Washingtone a v Organizácii Spojených národov v New Yorku. Podľa pána Hodgesa zrejme aj to dopadlo na hluché uši. Zjavne nepomohli ani pokusy upozorniť naň Kongres Spojených štátov!

Priatelja, Tony Hodges však narazil na niečo skutočne veľké. Keď ma jeho varovný dokument prvý raz upozornil, že Spojené štáty môžu byť nejakým spôsobom zapojené do podmorských rakiet alebo iných jadrových zbraní, začal som si vo vlastných spravodajských zdrojoch overovať, či je to naozaj tak. A odpoveď, priatelja, znie „áno“. Hodgesov dokument poskytuje veľa poučného podkladového materiálu k tomu, čo vám teraz poviem. Dozvedel som sa, že kým má kópie, môžete si jednu kúpiť za 10,00 dolára tak, že napíšete priamo jemu. Meno a adresa:

Pán Anthony Hodges, 3238 Paty Drive, Honolulu, Hawaii 96822 Jeho súčasné telefónne číslo je: predvolba 808-988-2557.

To, čo vám teraz poviem, priatelja, nie je nijakým spôsobom zodpovednosťou Tonyho Hodgesa. Dozvedel som sa to za posledné dva mesiace z vlastných spravodajských zdrojov a preberám plnú zodpovednosť za zverejnenie.

Keď som vlani v auguste odhalil prítomnosť sovietskych jadrových rakiet krátkeho doletu v našich vodách, spomenul som, že Spojené štáty neumiestnili podobné rakety do vôd okolo Sovietskeho zväzu.

Môžem znova potvrdiť, že je to tak. Teraz som sa však dozvedel, že na Sovietsky zväz mieria z miest hlboko v Atlantickom a Tichom oceáne úplne iné útočné jadrové rakety odpaľované spod vody.

Podľa mojich spravodajských informácií bolo rozmiestnených iba 14 týchto podmorských superraket — päť v Tichom oceáne a deväť v Atlantiku — ale to stačí. Každá z týchto zapuzdrených superraket sa viac podobá mesačnej rakete Saturn než obyčajnej medzikontinentálnej balistickej rakete. Každá nesie niekoľko desiatok nezávisle zamerateľných vodíkových hlavíc. Niekoľko hlavíc na každej rakete má mimoriadne vysokú účinnosť, zvyšok sa podobá bežným hlaviciam Minuteman alebo Polaris. Supervýkonné hlavice majú napriek opatreniam civilnej obrany, ktoré Sovietsi prijali v posledných rokoch, zničiť všetky hlavné prístavy a kľúčové časti priemyselného srdca Sovietskeho zväzu. Obrovský počet hlavíc s nižším výkonom je zameraný na pomerne mäkké ciele po celom Sovietskom zväze s jediným cieľom — zvýšiť počet sovietskych obetí čo najviac.

Celým účelom týchto údajných podmorských superraket je postaviť Sovietsky zväz pred hrozbu masívneho protiútoku, ktorý nemožno zneškodniť sovietskym prvým úderom a ktorý by Sovietsky zväz zničil ako fungujúcu spoločnosť. Podľa plánu by tieto rakety prakticky zničili Sovietsky zväz ako modernú civilizáciu a zabili by pritom viac než 100 miliónov ľudí. Ich účelom však podľa autora nie je chrániť vás a mňa ani zabrániť vojne! Cez nimi ovládanú CIA sú pod priamou kontrolou bratov Rockefellerovcov — nie v bežnom reťazci velenia ministerstva obrany — a majú slúžiť ako desivý kyjak nad hlavami sovietskych vládcov, aby PRVÁ JADROVÁ VOJNA prebehla podľa plánu.

Celosvetový útok typu Pearl Harbor, ktorý bezprostredne hrozil vlani v auguste, keď som verejne odhalil globálne polohy sovietskych podvodných rakiet, bol odvážnym sovietskym hazardom. Jeho cieľom bolo odstrániť štyroch bratov Rockefellerovcov a zároveň zabrániť odpáleniu podmorských rakiet CIA tým, že by sa protiútoky javili ako zbytočné. Kľúčom plánu však bolo utajenie a úplné prekvapenie. Moje spravodajské zdroje vlani v júli a auguste jednoznačne uvádzali, že bezprostrednej jadrovej katastrofe možno zabrániť iba verejným odhalením pravdy. Teraz vieme prečo. Vieme aj to, prečo sa štyria bratia Rockefellerovci domnievali, že si môžu dovoliť zdanlivo samovražednú politiku zavedenú na Červený piatok 1. októbra 1976: súhlasili, aby Sovietsky zväz bez obťažovania ďalej umiestňoval rakety krátkeho doletu v našich teritoriálnych vodách. Je to súčasť jadrového patu so zbraňami, o ktorých verejnosť ani nevie a pri ktorom Rockefellerovci veria, že majú navrch.

Existujú silné náznaky, že štyria bratia Rockefellerovci, presvedčení, že so svojimi podmorskými superraketami majú stále prevahu, plánujú využiť prítomnosť sovietskych rakiet v našich vodách vo svoj prospech. Na jeseň 1976 dočasne obnovili napäté spojenectvo so Sovietskym zväzom; teraz nás rýchlo pripravujú na prijatie vyhlásenia výnimočného stavu. Oznámenie vlády o prítomnosti sovietskych rakiet v našich vodách sa teraz pripravuje s predbežným vedomím Sovietskeho zväzu. Tak ako Franklin D. Roosevelt 27. mája 1941 vyhlásil „neobmedzený národný výnimočný stav“ ako súčasť príprav na vojnu, podobný scenár sa podľa autora pripravuje aj dnes, aby nás všetkých chytil do pasce!

Krutý žart sa však môže obrátiť proti samotným bratom Rockefellerovcom, ktorých môže Sovietsky zväz pochovať spolu s miliónmi z nás. So superraketami CIA hlboko v oceáne údajne niečo nie je v poriadku; jedna je už úplne vyradená a ďalších päť sa rýchlo zhoršuje a pravdepodobne nie sú použiteľné. Rockefellerovcom tak zostáva iba osem podmorských superraket; aj ich spoľahlivosť je už vážne spochybnená. Navyše sa opakujú sovietske obavy z korózie ich podvodných rakiet počas tajnej sovietskej raketovej krízy z roku 1971, ktorú som opísal vlani v júli v mesačnom AUDIO LETTER č. 14. Z poškodených hlavíc niekoľkých podmorských superraket údajne uniká plutónium do okolitej vody a nemožno vylúčiť nekontrolovaný výbuch. Keby sa to stalo, mohli by vzniknúť prílivové vlny alebo zemetrasenia, ktoré by zasiahli Havaj, Bahamy alebo ktorékoľvek miesto na východnom pobreží od Nového Škótska po Floridu.

Tak ako moje spravodajské zdroje vlani v lete zdôrazňovali, že kľúčom k odvráteniu katastrofy je verejné odhalenie pravdy, rovnaká situácia je podľa autora aj teraz. Podmorské superrakety CIA v Atlantickom a Tichom oceáne nás nemôžu ochrániť pred vojnou a ani na to nie sú určené. Napriek tomu tam ležia ako bezprostredná priama i nepriama hrozba pre život nás všetkých. Preto odhalím polohy všetkých 14 podmorských superraket CIA v navigačných súradniciach. Prinajmenšom dúfam, že Rockefellerov kartel pripravím o eso v rukáve, pre ktoré je naše prežitie preň bezvýznamné; ešte viac však dúfam, že prekazím jeho pokračujúcu spoluprácu so Sovietskym zväzom na pláne obetovať milióny našich životov. Toto môže byť naša posledná príležitosť zabrániť, aby súčasné „predvojnové obdobie“ podľa plánu prerástlo do PRVEJ JADROVEJ VOJNY.

Rakety sa podľa autora nachádzajú v hĺbkach od niekoľkých stoviek stôp na viacerých atlantických miestach až po viac než 15 000 stôp na jednom mieste v Tichom oceáne.

Nasledujúcich päť polôh je v Tichom oceáne. Mimochodom, nachádzajú sa v blízkosti miest, ktoré mapa v Hodgesovom varovnom dokumente označuje za pravdepodobné polohy podmorských zbraní. Ako dokument vysvetľuje, pán Hodges sa domnieva, že na týchto miestach uskutočňovala záhadná loď Howarda Hughesa Glomar Explorer financovaná CIA inštalácie alebo skúšky zbraní na morskom dne.

Tichomorská raketa č. 1 — Asi 25 míľ severne od havajského ostrova Kauai na 22-37-14 severnej šírky, 159-21-55 západnej dĺžky. Únik plutónia z tejto rakety podľa autora silno kontaminuje okolitú vodu.

Tichomorská raketa č. 2 — Asi 10 míľ severne od Kauai na 22-21-59 severnej šírky, 159-36-19 západnej dĺžky. Uniká z nej materiál, ale nie tak výrazne.

Tichomorská raketa č. 3 — Asi 650 míľ severozápadne od Vianočného ostrova na 9-20-0 severnej šírky, 165-18-41 západnej dĺžky.

Tichomorská raketa č. 4 — Asi 550 míľ severozápadne od Vianočného ostrova na 8-0-0 severnej šírky, 163-34-38 západnej dĺžky. Táto raketa je úplne vyradená.

Tichomorská raketa č. 5 — Asi 420 míľ západo-severozápadne od Vianočného ostrova na 3-2-0 severnej šírky, 164-35-25 západnej dĺžky.

Teraz atlantické rakety:

Atlantická raketa č. 1 — V kanadských vodách pri ostrove Sable na 43-52-0 severnej šírky, 59-10-54 západnej dĺžky.

Atlantická raketa č. 2 — V kanadských vodách asi 140 míľ juho-juhovýchodne od Halifaxu v Novom Škótsku na 42-30-24 severnej šírky, 63-1-5 západnej dĺžky.

Atlantická raketa č. 3 — Asi 225 míľ priamo na východ od Cape Codu na 41-46-23 severnej šírky, 65-54-33 západnej dĺžky.

Atlantická raketa č. 4 — Asi 120 míľ juhovýchodne od Cape Codu na 40-20-0 severnej šírky, 68-18-32 západnej dĺžky. Uniká z nej materiál.

Atlantická raketa č. 5 — Asi 50 míľ juhozápadne od atlantickej rakety č. 4 na 40-4-0 severnej šírky, 69-17-27 západnej dĺžky.

Atlantická raketa č. 6 — Iba asi 30 míľ juhovýchodne od Cape Hatteras v Severnej Karolíne na 34-49-1 severnej šírky, 75-17-27 západnej dĺžky. Uniká z nej materiál.

Atlantická raketa č. 7 — Asi 240 míľ východo-severovýchodne od Charlestonu v Južnej Karolíne na 33-5-40 severnej šírky, 75-43-38 západnej dĺžky.

Atlantická raketa č. 8 — Asi 290 míľ východo-juhovýchodne od Jacksonville na Floride na 30-9-9 severnej šírky, 77-8-44 západnej dĺžky. Uniká z nej materiál.

A napokon:

Atlantická raketa č. 9 — V britských vodách asi 100 míľ východo-severovýchodne od Nassau na Bahamách na 25-19-21 severnej šírky, 75-54-33 západnej dĺžky.

V roku 1947 bratia Rockefellerovci zariadili vytvorenie CIA pre svoje súkromné účely a dnes je to podľa autora CIA — nie bežný vojenský reťazec velenia — ktorá v mene Rockefellerovcov ovláda podmorské superrakety v rámci svojho rastúceho zasahovania do vojenských záležitostí. To pomáha priviesť našu milovanú krajinu k utrpeniu a skaze, pokiaľ to, priatelia, MY nezastavíme!

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

Späť na obsah

<https://www.peterdavidbeter.com>

Slovenské vydanie a grafické spracovanie: Me and Zen & Colombine Michelangelo

Historický preklad zachováva tvrdenia pôvodného autora. Ich pravdivosť nie je týmto vydaním nezávisle overená.